

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **N. H.**
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 - Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2020 č. j. 087529/2019/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu V., Odboru správních činností a dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 4. 2019, č. j. 13092/2019/SD-JH (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 285/2018 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 17. 2. 2019

v 16:21 hodin na silnici v obci B. (zastávka BUS) při řízení osobního motorového vozidla v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 23 km.h⁻¹. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítá, že bylo měřeno neověřeným rychloměrem. Zatímco podle úředního záznamu sepsaného svědkyní měření B. P. bylo měřeno rychloměrem Ramer 7CCD, ověřovací list byl předložen od rychloměru Ramer10 C. Správní orgány tento rozpor věrohodně nevysvětlily.
3. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že oznámení přestupku, podle kterého bylo měřeno rychloměrem Ramer10 C, sepsaly osoby, které se měření neúčastnily. Podle žalobce není elektronický podpis pod předmětným oznámením skutečný.
4. Žalobce tvrdí, že byl zkrácen na svých procesních právech. Žalovaný ho totiž nevyrozuměl o jménu oprávněné úřední osoby, ačkoliv o to v podaném odvolání výslovně požádal. Pokud by žalobce věděl, že bude ve věci rozhodovat Bc. K., vznesl by s ohledem na její poměr ke svému zástupci námitku podjatosti. Podle žalobce uvedená úřední osoba nelibě nese veřejnou kritiku ze strany jeho zástupce ve správním řízení a používá účelové argumenty, např. *„že listiny zaslané Policií z její datové schránky nejsou sepsány jejich původcem, tedy že jsou falsifikované“*. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21 (dostupný stejně jako všechna zde uváděná soudní rozhodnutí na www.nssoud.cz).
5. Žalobce dále namítá vnitřní rozpornost a zmatečnost výroku prvostupňového rozhodnutí, jelikož z něj není patrné, jakou rychlostí měl žalobce jet. Ve výroku navíc není dostatečně konkrétně vymezeno místo spáchání přestupku.
6. Podle žalobce je ve věci dána překážka věci pravomocně rozhodnuté, protože žalobci byla za předmětné jednání uložena bloková pokuta (dále též příkaz na místě, poznámka soudu).
7. Žalobce dále namítá, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s *Návodem k obsluze rychloměru*. V prostoru radarového svazku se totiž měly nacházet kupy sněhu, které byly způsobilé odrážet radarový signál, a ovlivnit tak přesnost výsledku měření. Podle žalobce se žalovaný rušivou reflexí při měření dostatečně nezabýval.
8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a podrobně se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám. V podstatných bodech rozvedl a dovysvětlil nosné závěry odůvodnění napadeného rozhodnutí, na nichž setrval.

II. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
10. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce vyslovil s takovým postupem souhlas výslovně, u žalovaného se tento presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za

nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

III. Skutková zjištění ze správního spisu

11. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti:
12. Podle oznámení přestupku ze dne 17. 2. 2019, č. j. KRPS-47361/PR-2019 (dále jen „oznámení ze dne 17. 2. 2019“), byl přestupek zjištěn měřičem rychlosti Ramer 10. Místo spáchání přestupku je vymezeno jako „B. zas. Bus“ ve směru jízdy vozidla na N.. S uloženou blokovou pokutou ve výši 1 500 Kč žalobce nesouhlasil a odmítl ji zaplatit. Oznámení podepsala pprap. P..
13. Podle nepodepsaného úředního záznamu ze dne 18. 2. 2019, č. j. KRPS-47361-2/PR-2019-010106-LA, sepsaného pprap. B. P., byla rychlost vozidla změřena pomocí silničního rychloměru Ramer 7CCD.
14. Součástí správního spisu je ověřovací list č. 207/18 k silničnímu rychloměru Ramer10 C a osvědčení č. 0027/2016 opravňující K. S., OEČ (osobní evidenční číslo, poznámka soudu) 319399, k používání tohoto rychloměru.
15. Správní orgán I. stupně obdržel od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Benešov, dopravního inspektorátu dne 25. 2. 2019 oznámení o podezření ze spáchání přestupku (dále jen „oznámení ze dne 25. 2. 2019“) podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Žalobce měl dne 17. 2. 2019 v 16:21 hodin na silnici v obci B. při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. F. M., r. z. X, překročit nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km.h⁻¹, čímž měl porušit § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Automatizovaným technickým prostředkem Ramer 10 C byla naměřena rychlost 76 km.h⁻¹, po odečtení odchylky měření 73 km.h⁻¹. K oznámení byl přiložen záznam o přestupku s fotografií měřeného vozidla a údaji o provedeném měření. Podle tohoto záznamu silniční rychloměr nastavil KS319399, svědkem měření byla pprap. B. P..
16. Dne 25. 3. 2019 proběhlo ústní jednání, na němž správní orgán I. stupně za účasti žalobcova zástupce provedl důkaz shora specifikovanými důkazními prostředky. V protokolu je zaznamenáno, že žalobcův zástupce požádal o poskytnutí lhůty k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, s tím, že se vyjádří nejpozději do 18. 4. 2019. Žádné vyjádření však již nepodal.
17. Dne 27. 4. 2019 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným, „že dne 17. 2. 2019 v 16:21 hodin řídil na silnici v obci B. (zastávka BUS), motorové vozidlo tov. zn. F. M., reg zn. X nedovolenou rychlostí 76 km/hod., ačkoliv je v místě měření dovolena rychlost jízdy nejvýše 50 km/hod., tzn. že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 26 km/hod, po odečtu odchylky měřicího přístroje překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 23 km/hod.“
18. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, ve kterém požadoval poučení o jméně oprávněné úřední osoby. V následném doplnění odvolání žalobce namítal, že ze spisu není zřejmé, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, a že při měření došlo k reflexi od velké kupy sněhu.

19. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že měření bylo provedeno pomocí rychloměru Ramer10 C. Vzhledem k absenci podpisu pprap. P. žalovaný k úřednímu záznamu nepřihlédl. K namítané reflexi radarových vln žalovaný uvedl, že na pořízené fotografii se v poli mezi radarovou hlavicí a měřeným vozidlem nevyskytují žádné objekty, které by mohly případný odraz vyvolat.

IV. Posouzení věci krajským soudem

20. Soud uvážil o jednotlivých žalobních bodech následovně:
21. Klíčovým důkazním prostředkem ve správním spise, na jehož podkladě je možné dovodit, že byl předmětný přestupek zjištěn silničním rychloměrem Ramer10 C, je fotodokumentace k záznamu o přestupku. V pravém dolním rohu fotografie je jako použitý rychloměr označen právě „*RAMER 10*“. Rovněž v oznámení přestupku ze dne 17. 2. 2019 a oznámení přestupku ze dne 25. 2. 2019 je měřící zařízení označeno jak Ramer10C. Soud proto nemá pochyb o tom, že měření rychlosti bylo v daném případě skutečně prováděno právě rychloměrem typu Ramer10C. Skutečnost, že tento typ rychloměr splňuje požadované metrologické vlastnosti, osvědčuje (ve správním spise založený) ověřovací list č. 207/18. Rychloměr nastavila k tomu proškolená policistka K. S. (osvědčení o její způsobilosti k obsluze daného typu rychloměru je rovněž součástí správního spisu), v záznamu o přestupku je tato policistka označena zkratkou složenou z jejích iniciálů a jejího osobního evidenčního čísla (KS319399).
22. Soud nepřehlédl, že v úředním záznamu ze dne 18. 2. 2019 je jako použitý rychloměr označen jako Ramer 7CCD. Tento úřední záznam však nebyl pro posouzení věci stěžejním důkazním prostředkem. Z obsahu napadeného ani prvostupňového rozhodnutí v žádném případě nevyplývá, že by správní orgány rekonstruovaly skutkový stav právě na základě tohoto záznamu (už jen z tohoto hlediska je tedy absence podpisu na tomto záznamu pro výsledek řízení zcela irelevantní). K tomu soud navíc podotýká, že použitelnost úředního záznamu jakožto důkazního prostředku je navíc značně omezená. Úřední záznam je totiž pouze jednostranným úkon správního orgánu nemající charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, dostupný na www.nalus.usoud.cz). Smyslem úředních záznamů je spíše poskytovat podpůrnou informaci ve vztahu k událostem řízení, nejedná se však o zásadní pramen důkazu. Jinak řečeno, nejde o stěžejní důkazní prostředek (přesněji podklad pro rozhodnutí), který by byl způsobilý vyvrátit či zpochybnit skutečnost, že k měření byl použit ověřený rychloměr Ramer10 C (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115). Pro posuzovanou věc je tudíž zcela bezpředmětné, že pprap. B. P. úřední záznam nepodepsala. Soud se proto ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že nesprávný údaj o použitém rychloměru je v úředním záznamu uveden zřejmě omylem.
23. Údaje uvedené v oznámení ze dne 25. 2. 2019 plně korespondují s oznámením ze dne 17. 2. 2019, které sepsala (a vlastnoručně podepsala) policistka pprap. B. P. (svědkyně měření) při silniční kontrole žalobce. Skutečnost, že oznámení zaslané správnímu orgánu I. stupně nese-psala osoba, jež byla u měření osobně přítomna, nijak nezpochybňuje věrohodnost těchto údajů vyplývajících ze záznamu o přestupku. Jestliže žalobce v souvislosti s oznámeními o přestupku ze dne 25. 5. 2019 namítá, že elektronický podpis na tomto oznámení není skutečný, soudu není zřejmé, na základě čeho tak žalobce usuzuje.

Soud na základě zhlédnutí stejnopisu předmětného oznámení konstatuje, že na jeho vyhotovení je záznam ve formě grafického znaku s údajem o digitálním podpisu a podepisující osobě (Bc. J. A.) včetně příslušného orgánu (Policie ČR), v pravém horním rohu je rovněž číselný údaj o jednoznačném identifikátoru dokumentů (JID). Skutečnost, že k listině není připojena doložka konverze do dokumentu v listinné podobě (§ 25 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů), nasvědčuje leda tomu, že pravost dokumentu – a tedy ani elektronického podpisu – sice nebyla řádně ověřena, což ale ještě nevypovídá o tom, že by se jednalo o falzifikát (neboť i neověřený dokument může být pravý). V tomto směru by žalobce musel přednést nějaké konkrétnější tvrzení a označit konkrétní důkazy k tomu, že skutečně došlo k falzifikaci, což ovšem nečiní. Nicméně i kdyby soud (čistě hypoteticky) připustil, že oznámení o přestupku ze dne 25. 2. 2019 skutečně nebylo opatřeno podpisem (resp. že bylo opatřeno falzifikovaným podpisem), pak by to nic neměnilo na tom, že oznámení o přestupku má pro správní orgány především informativní charakter, tedy jsou jim sdělovány poznatky o skutečnostech odůvodňujících zahájit řízení. Takové poznatky přitom správní orgán I. stupně prokazatelně získal již z předchozího oznámení ze dne 17. 2. 2019, proto není zřejmé, jak by absence podpisu (či podpisový falzifikát) na oznámení pozdějším mohly ovlivnit úvahy správního orgánu I. stupně ohledně zahájení řízení. Lze proto uzavřít, že tento žalobní bod je zcela zjevně bezdůvodný.

24. Další námitky směřují proti neobdržení informací o oprávněné úřední osobě.
25. Podle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 176/2018 Sb. (dále jen „správní řád“) o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. S ohledem na dikci tohoto ustanovení dává soud žalobci za pravdu, že žalovaný částečně pochybil, pokud mu i přes výslovnou žádost nesdělil, kdo je v řízení o podaném odvolání oprávněnou úřední osobou, čímž mu znemožnil vznesení námitky podjatosti. Tímto postupem se ovšem žalovaný nedopustil natolik zásadní vady řízení, jež by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedení či neuvedení informace o pověřené úřední osobě samo o sobě totiž nemá vliv na výsledek řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39, k nesdělení informace o oprávněné úřední osobě před vydáním rozhodnutí uvedl: *„Je nepochybné, že stěžovatelce vznikla nesdělením jmen úředních osob jistá újma v tom smyslu, že v daném okamžiku nevěděla, kdo bude o věci rozhodovat, a nepochybně jí to znemožnilo vznést konkrétní námitku podjatosti proti dané osobě, ať již by taková námitka byla důvodná nebo ne. Nicméně pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které stanovuje, že soud zruší žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, předpokládá, že a contrario **nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.** Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“* (zvýrazněno zdejší soudem). Soud má za to, že přesně tato situace nastala i v nyní souzené věci: Žalobce sice namítá, jaké podjatostní důvody by byl býval vůči pověřené úřední osobě Bc. K. uplatnil, kdyby byl býval věděl, že pověřenou úřední osobou je právě ona, zároveň

však přednáší pouze jednostranné a paušalizují tvrzení, že Bc. K. nelibě nese veřejnou kritiku ze strany jeho zástupce ve správním řízení. O jako kritiku se mělo jednat, a čeho se měla týkat, to již žalobce neuvádí. Soudu proto nezbývá než konstatovat, že i kdyby žalobce totožnost dané úřední osoby znal a ještě v průběhu správního řízení uplatnil námitkou podjatosti specifikovanou v žalobě, pak by s ní zjevně nemohl být úspěšný, neboť jím uváděná tvrzení nic nevypovídají o tom, že by Bc. K. měla mít zájem na výsledku řízení. Podjatostí se totiž rozumí poměr úřední osoby buďto k věci, nebo k účastníkům či jejich zástupcům, vzhledem k němuž lze důvodně předpokládat, že by úřední osoba mohla mít zájem na výsledku řízení (srov. § 14 odst. 1 správního řádu), což však nelze v žádném případě dovozovat jen na základě (jednostranného a nepodloženého) tvrzení, že úřední osoba nelibě snáší kritiku ze strany účastníkova zástupce. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, na který žalobce odkazoval, není pro posuzovaný případ přílehlavý, neboť v dané věci účastník správního řízení prověřoval spolupráci oprávněné úřední osoby se Státní bezpečností, což nelze apriorně označit za nerelevantní důvod případné podjatosti oprávněné úřední osoby (v nyní souzené věci však žalobce nic takto konkrétního neoznačoval).

26. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí vykazovalo známky neobjektivitu. Uvádí-li žalobce jako příklad „účelové“ a „zcela absurdní“ argumentace, že dle výroku „překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 26 km/hod“ a v další větě „překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 23 km/hod,“ pak soud připomíná, že inkriminovaná část výroku prvostupňového rozhodnutí zní ve skutečnosti takto: *„[...] překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 26 km/hod, po odečtu odchyldky měřicího přístroje překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 23 km/hod.“* (zvýrazněno zdejším soudem). Z citované formulace je patrné, že správní orgán I. stupně při popisu skutku pouze ve prospěch žalobce zohlednil případnou odchyldku měření $\pm 3 \text{ km} \cdot \text{h}^{-1}$ (v tomto smyslu je tedy žalobcem namítaná „účelovost“ spíše v jeho prospěch). Soud konstatuje, že citovaná část výroku zcela odpovídá požadavkům na specifikaci způsobu spáchání přestupu ve smyslu § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění zákona č. 285/2018 Sb. (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).
27. Výrok prvostupňového rozhodnutí rovněž odpovídá požadavkům na specifikaci místa spáchání dle shora zmiňovaného ustanovení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52, k určení místa spáchání přestupku uvedl: *„V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci bude podstatné, zda se [...] jedná o velkou obec či město s komplikovanou dopravní situací (křížení více pozemních komunikací, množství dopravních značek stanovících místní úpravu nejvyšší povolené rychlosti apod.) a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku [...]. V případech, kdy přestupek byl spáchán v menší obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitéjšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší povolené rychlosti, pak požadavku zákona postačuje i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí.“* (zvýrazněno zdejším soudem). V posuzované věci bylo místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno takto: *„na silnici v obci B. (zastávka BUS)“*. Soud přitom považuje za obecně známou skutečnost (notorietu), že B. jsou malou místní částí obce N. (podle údajů ČSÚ na www.csuzo.cz zde k 1. 1. 2020 žilo 536 obyvatel), kterou vede pouze silnice X bez křížení s jinými pozemními komunikacemi (pokud se odhlédne od místních a účelových komunikací). Ve směru jízdy na N. se zde nachází jediná autobusová zastávka (lze ověřit z veřejně dostupných zdrojů jako

např. www.mapy.cz, google.cz/maps atd.). Přesné místo spáchání přestupku je specifikováno v záznamu o přestupku uvedením GPS souřadnice.

28. Ze správního spisu, z napadeného rozhodnutí ani z jiných okolností nelze nijak dovodit, že by v rámci průtahu silnice II/124 v B. měl být nejvyšší povolená rychlost upravena dopravní značkou odchylně od zákonem stanovených 50 km.h⁻¹ (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu). V tomto směru je hypotetická úvaha žalobce, že by tomu tak mohlo být, naprosto bezpředmětná (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018 – 37, bod 13 a 16).
29. Není zjevné, jak by vymezení místa spáchání přestupku mohlo žalobce poškodit z hlediska zásady *ne bis in idem*, překážky litispendence nebo práva na obhajobu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52). S ohledem na výše uvedené soud považuje vymezení místa spáchání přestupku za dostatečné.
30. Podle oznámení ze dne 17. 2. 2019 žalobce s projednáním přestupku na místě nesouhlasil a příkazový blok s pokutou ve výši 1 500 Kč nepodepsal. Příkaz na místě tudíž nemohl založit překážku věci pravomocně rozhodnuté (srov. § 92 odst. 1 větu druhou zákona o odpovědnosti za přestupky), jak tvrdí žalobce. Podepsaný příkazový blok, který by svědčil o opaku, žalobce nepředložil.
31. Soud neshledal, že by měření rychlosti mohlo být zkresleno reflexí radarového signálu od kupy sněhu. Nejvyšší správní soud k případnému chybnému měření rychloměrem Ramer10 C konstantně uvádí: *„Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 – 51, a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2019, č. j. 9 As 57/2019 – 30, bod 24). Na fotografii v záznamu o přestupku se v mřížce měření (plocha ohraničená žlutou čarou) nachází celá přední část měřeného vozidla, přičemž předmětné vozidlo je největší – a současně jediný pohybující se – kovový předmět, který se v radarovém svazku vyskytuje. Z pozice měřeného vozidla vůči kupě sněhu (nacházející se vpravo z pohledu rychloměru, mimo mřížku měření) je zřejmé, že k žádné rušivé reflexi dojít nemohlo, neboť mezi rychloměrem a vozidlem se nenacházela žádná potenciální překážka, od které by se mohl radarový signál odrazit. Na měření nemohl mít vliv ani sloupek plotu a strom nacházející se v mřížce měření za vozidlem (vlevo z pohledu rychloměru). Žalovaný se přitom otázkou případné rušivé reflexe při měření dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval (str. 3 napadeného rozhodnutí).
32. Soud uzavírá, že skutkový stav, na základě něhož správní orgány rozhodly o tom, že se žalobce předmětný přestupek spáchal, byl ve správním řízení zákonným způsobem jednoznačně a bez rozumných pochybností prokázán.
33. K požadavku žalobce a jeho zástupce na úplnou anonymizaci rozhodnutí v případě, že bude uveřejněno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, soud uvádí, že tato argumentace jde nad rámec předmětu řízení, kterým je toliko přezkum žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobní legitimace se v této věci může opírat pouze o tvrzení, že byl žalobce zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Tuto povahu tvrzení

o nepříznivých důsledcích uveřejnění neanonymizovaného (nebo jen částečně anonymizovaného) rozhodnutí soudu na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu zjevně nemají. Tato argumentace ostatně ani není směřována zdejšímu soudu, nýbrž je určena Nejvyššímu správnímu soudu, a proto se jí soud podrobněji nezabýval.

Závěr a náklady řízení

34. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. září 2020

Mgr. Josef STRAKA, v. r.
samosoudce